

Ács József ALKALMI VERS AZ ISKOLAPADBÓL

*nem is a költői képeket
a kőzetet a földtörténetet
hanem ahogy a felfénylő szavak
lassan kézről kézre adják
mint láthatatlan csomagot
a kimondhatatlant*

*egész életében tiltakozott
nem hiszek Istenben
így imádkozott
nem hiszek Tebenned mondta
csak nincs kivel szót váltanom
az elharapott fájdalom
s az irdatlan magány
hallatszott minden verséből
mint torkán megakadt morzsát
próbált valamit felköhögni
újra és újra a
papír fölé hajolva
lássuk mire jutunk mi ketten
én és az isten
akit az imént teremtettem*

*a műtermi fényképen úgy áll
mint papucsban cigarettázó háziasszony
vagy értekezletre váró magyartanár
nézni tanultam tőle
lámpaoltás után
bámulni a koponyacsontokat
bentről kitapasztó körmozit
megértettem hogy a költészet
nem a megszólalással
az elnémulással kezdődik
kivárni a tárgyak beszédét
figyelni sugárzásukat
kihallgatni a nyelvet*